

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

17 januari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de export van pluimveemest naar Frankrijk	1
Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toelaten van zogenaamde bivakzones in bos- en natuurgebieden	3
Vraag om uitleg van de heer Leo Pieters tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de reorganisatie van het Agentschap voor Natuur en Bos	
Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de effecten van beter bestuurlijk beleid (BBB) op het Agentschap voor Natuur en Bos en op het handhavingsbeleid in de bossen	7
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over kwik in spaarlampen en de gevolgen hiervan voor inzameling en recyclage	17

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Interpellatie van de heer Erik Matthijs tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de export van pluimveemest naar Frankrijk

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de voorbije maanden werd reeds tweemaal aan de alarmbel getrokken door exporteurs van pluimveemest naar Frankrijk. Een aantal Franse departementen probeert de invoer van pluimveemest van bedrijven met meer dan 40.000 kippen aan banden te leggen. Volgens de Franse regelgeving zullen Franse pluimveebedrijven met meer dan 40.000 kippen moeten aantonen waar zij hun mest zullen spreiden. Deze verplichting zou ook gelden voor Franse akkerbouwers die mest ontvangen van buitenlandse bedrijven met meer dan 40.000 kippen. Doordat dit zal worden voorafgegaan door een vergunningsaanvraag, wordt gevreesd voor heel wat bezwaren en sterk verminderde afzetmogelijkheden.

Volgens een woordvoerder van de Mestbank zouden deze departementen deze extra voorwaarden stellen op basis van de vernieuwde Europese Afvalstoffenrichtlijn. De Vlaamse exporteurs bevestigen trouwens dat zij vroeger mest als “afvalstof” naar Frankrijk exporteerden. Nochtans kan men in de Afvalstoffenrichtlijn lezen dat “kadavers en de volgende afvalstoffen: fecaliën en niet-gevaarlijke stoffen die in de landbouw worden gebruikt” buiten de werkingssfeer van de richtlijn vallen.

De transporteurs denken dat ze kunnen transporteren onder een andere richtlijn, maar de Mestbank stelt dat het dossier veel complexer is dan de exporteurs denken. Nochtans is een oplossing cruciaal. De mesttransporten van ruwe kippenmest naar Frankrijk dragen wezenlijk bij tot de afzet van mest in het buitenland en het wegwerken van het mestoverschot in Vlaanderen.

Mevrouw de minister, in het vooruitzicht van de start van het nieuwe bemestingsseizoen in februari is het belangrijk een antwoord te krijgen op een aantal vragen. Zijn de geplande Franse maatregelen voor de afzet van pluimveemest conform de Europese regelgeving? Op welke wijze werkt u samen met de Mestbank aan een oplossing voor deze problematiek? Hoe en wanneer zullen de transporteurs zekerheid krijgen om hun afzet te plannen?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Matthijs, het probleem dat u schetst, is uiterst belangrijk gezien het grote

belang van de export van pluimveemest naar Frankrijk. De diensten van de Commissie zijn van dit probleem al op de hoogte.

De Franse minister van Ecologie heeft op 25 juni 2007 een omzendbrief opgesteld over het transport en de uitspreiding van zuivere mest afkomstig van andere Europese lidstaten. Die omzendbrief vervangt de vorige omzendbrief van 1 augustus 1995.

In die omzendbrief staan een aantal belangrijke zaken. Zo stelt de nieuwe omzendbrief expliciet dat de Europese transporten van zuivere mest beschouwd worden als transporten van afvalstoffen en dat de Europese verordening 1013/2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen van toepassing is bij de export van zuivere pluimveemest naar Frankrijk.

Verder staat in de omzendbrief dat bij de uitspreiding op Franse cultuurgrond moet worden voldaan aan de vereisten van richtlijn 96/61 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, de richtlijn die gebruikelijk ook de IPPC-richtlijn (integrated pollution prevention and control) wordt genoemd indien de mest afkomstig is van IPPC-bedrijven. Dit zijn, voor de pluimveesector, bedrijven waar meer dan 40.000 plaatsen voor pluimvee aanwezig zijn. In de indelingslijst van titel I van VLAREM (Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning) worden deze bedrijven aangeduid met de letter X.

In enkele Franse departementen werd de laatste maanden reeds een aantal geplande transporten geweigerd in toepassing van richtlijn 96/61. Het betreft de departementen Marne, Somme, Seine-et-Marne en Eure-et-Loir. De Franse overheid stelt immers dat als de mest afkomstig is van een IPPC-bedrijf, een milieu-impactstudie vereist is evenals een openbaar onderzoek, in elke Franse gemeente waar de mest wordt uitgespreid. Hieraan kan logischerwijze niet voldaan worden.

België, Nederland en Duitsland passen de Europese verordening 1013/2006 en richtlijn 96/61 niet toe bij het transport en de aanwending van zuivere pluimveemest op landbouwgrond van andere Europese lidstaten.

De omzendbrief kan de toetsing met de Europese verordening moeilijk doorstaan. Daar zijn een aantal redenen voor. Ik zie niet goed in dat die verordening van toepassing zou zijn op dergelijke mest. Het is immers duidelijk de bedoeling geweest om dubbel gebruik met verordening 1774/2002 uit te sluiten. Bovendien heeft het Hof van Justitie duidelijk gesteld dat mest niet als afvalstof kan worden beschouwd indien het als meststof rechtmatig of in naar behoren geïdentificeerde gronden wordt

gebracht en de opslag ervan tot de voor deze bemestingsactiviteiten vereiste hoeveelheid wordt beperkt.

Tot slot kan op basis van de bijlage II van de mededeling van de Commissie aan de Raad en aan het Europees Parlement tot interpretatieve mededeling betreffende afvalstoffen en bijproducten van 21 februari 2007, gesteld worden dat onbehandelde pluimvee- en paardenmest een bijproduct is en geen afvalstof.

Wat de toepassing van de IPPC-richtlijn betreft, kan men zich afvragen of de procedure van artikel 17 moet worden gevolgd, dat stelt dat de lidstaat waar een vergunningsaanvraag werd ingediend, de andere lidstaat die mogelijk negatieve effecten ondervindt van de installatie, op de hoogte moet brengen. De visie van de omzendbrief lijkt mij toch veel ruimer te zijn dan wat bepaald is in de richtlijn. Gelet op beide voorgaande aspecten zullen we vragen stellen aan de Europese Commissie.

Hoe wordt gewerkt aan een oplossing? Ik heb, van zodra de problematiek ons bekend was, aan de Mestbank opdracht gegeven om samen met mijn administratie een oplossing uit te werken voor het probleem. Om de problematiek van de exportweigeringen van bedrijven met meer dan 40.000 plaatsen voor pluimvee op korte termijn te verhelpen, is besloten dat de afdeling Milieuvergunningen van het departement een IPPC-verklaring opmaakt waarin gesteld wordt dat de Vlaamse VLAREM-wetgeving conform de IPPC-richtlijn is en dat de milieuvergunningen van installaties voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij die onder de IPPC-richtlijn vallen een milieuvergunning hebben die conform de IPPC-richtlijn 96/61/EG is. Dat kan per bedrijf bevestigd worden en de verklaring wordt eveneens in Franse vertaling ter beschikking gesteld van de exporterende bedrijven. Maar dat is natuurlijk geen structurele oplossing.

Om de problematiek structureel en duurzaam internationaal op te lossen, is besloten om op informele en formele wijze vragen te stellen aan de Europese Commissie over de twee actuele knelpunten. Bedoeling is een eenduidig antwoord te verkrijgen of de verordening 1013/2006 en de richtlijn 96/61 al dan niet van toepassing zijn bij het transport en de aanwending van zuivere pluimveemest op landbouwgrond van andere Europese lidstaten.

Er is overleg aangevraagd, en dat zal binnenkort plaatsvinden in aanwezigheid van Europese ambtenaren van het Directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming, afgekort DG SANCO en het Directoraat-generaal Leefmilieu. Zij zullen eveneens een Europese leidraad opstellen waarin eenduidige regels worden geformuleerd in verband met transport van dierlijke mest naar andere lidstaten.

Ik wil van deze gelegenheid ook gebruik maken om te benadrukken dat de individuele Vlaamse exporteurs niet moeten nalaten zelf hun rechten in Frankrijk te laten

gelden. Concreet hebben zij de mogelijkheid om binnen de wettelijk gestelde termijnen tegen de weigeringsbeslissing van Frankrijk, bij de Franse bevoegde instanties administratief beroep in te dienen.

Blijft natuurlijk de vraag hoe en wanneer de transporteurs zekerheid zullen krijgen om hun afzet te plannen. De Vlaamse exporteurs van zuivere pluimveemest naar Frankrijk moeten vandaag hun afzet plannen, rekening houdend met het feit dat ze momenteel niet alleen moeten voldoen aan de niet-betwiste vereisten van de Europese sanitaire verordening 1774/2002, maar ook aan de betwiste vereisten van de Europese verordening 1013/2007 betreffende de overbrenging van afvalstoffen. Daarnaast hebben ze de mogelijkheid om de Vlaamse IPPC-verklaring bij te voegen als ze de toestemming van de Franse administraties aanvragen voor export.

Van zodra op Europees niveau eenduidig is vastgesteld of de verordening 1013/2006 en de richtlijn 96/61 al dan niet van toepassing zijn, kunnen de exporteurs overstappen naar een administratief vereenvoudigde werkwijze. Ik volg deze problematiek van nabij op en zal de betrokken Vlaamse exporteurs, van zodra ik positieve signalen van de Europese Commissie ontvang, op de hoogte laten brengen van de vereiste procedures via de Mestbank.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mevrouw de minister, ik dank u voor het duidelijke antwoord en de inspanningen die uw administratie en de Vlaamse Landmaatschappij of de Mestbank al geleverd hebben.

De Vlaamse exporteurs kunnen of moeten een administratief beroep instellen, wat u hen ook aanraadt. Kan de Mestbank daar behulpzaam bij zijn?

Wanneer plant u de contacten met de Europese Commissie of de Europese administratie Milieu?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, deze vraag gaat natuurlijk specifiek over de export van pluimveemest, maar u herinnert zich ongetwijfeld dat we op 28 maart 2007 beiden een actuele vraag hebben gesteld over eventueel gesjoemel met de export van compost.

Ik herinner me dat de Fransen toen al dreigden, en in een krantenartikel stond dat de Franse overheid eraan denkt om Vlaamse compost, inclusief de eindproducten van mestverwerking en kippenmest, radicaal te weigeren of op zijn minst strengere normen op te leggen.

Misschien ga ik wat kort door de bocht, maar zou deze kwestie eventueel niet gelinkt kunnen zijn aan het

verhaal dat we hier nu horen, dat de Franse departementen dit aangrijpen om bepaalde extra controlemaatregelen of beperkingen op te leggen op het vlak van export.

Mevrouw de minister, misschien stel ik hier best een aparte vraag over, maar ik herinner me dat de minister-president ook gezegd heeft dat hij het dossier van compostexport zou opvolgen. Er liep ook een rechtszaak, dus ik veronderstel dat u nu niet op deze bijkomende vraag kunt antwoorden.

De heer Patrick Lachaert: Er is al een uitspraak. Er was een deskundige aangesteld en er is een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, dat de Franse landbouwer gelijk geeft en de mensen van hier in het ongelijk stelt.

Als het structureel is, is het politiek. Anders is het natuurlijk een casus voor de rechtbank in Frankrijk.

De heer Stefaan Sintobin: Ik vrees alleen maar dat het ene het gevolg is van het andere.

De voorzitter: Mevrouw de minister, als u nu niet op die vraag kunt antwoorden, is het misschien een goed idee om volgende week een kleine verduidelijking te geven.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Matthijs, voor wat uw bijkomende vragen betreft, stel ik voor om te bekijken op welke wijze een eventuele ondersteuning geboden kan worden om de rechten te laten gelden. De informele contacten zijn voor heel binnenkort; een formele vraag moet een schriftelijk verloop hebben en bijgevolg kan ik er geen timing op plakken.

Mijnheer Sintobin, ik weet niet of er een rechtstreekse link is, maar het kan in geen geval dat een occasionele casus aanleiding geeft tot een grove veralgemening. Ik stel voor dat ik bekijk over welke informatie we beschikken inzake dit individuele geval. Ik kan u die informatie dan schriftelijk overmaken of volgende week meedelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Stefaan Sintobin tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toelaten van zogenaamde bivakzones in bos- en natuurgebieden

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik hoef waarschijnlijk niet uit te leggen aan deze commissie wat paalkamperen

is. De naam is trouwens gewijzigd in bivakzones, maar waarom is onduidelijk.

Er is een voorstel van decreet van de heer Sannen en andere indieners over het paalkamperen (*Parl. St.* VI. Parl. 2004-05, nr. 467/1). We hebben in deze commissie enige uren besteed aan een hoorzitting over deze problematiek. Ik meen te mogen afleiden uit de betogen van bepaalde parlementsleden dat er een beetje gebrek is aan eensgezindheid binnen de meerderheid, maar dat is natuurlijk niet mijn probleem.

Mevrouw de minister, misschien ben ik wat scherp van bewoording in mijn vraag wanneer ik stel dat er weinig respect is voor de parlementaire werkzaamheden. Ik was een beetje verbaasd toen ik via de media vernam dat de Vlaamse Regering had beslist om het paalkamperen of de bivakzones toe te laten. Het voorstel van decreet is hier immers nog hangende.

Mijnheer de voorzitter, misschien kunt u ons vertellen of het nog behandeld zal worden.

Mevrouw de minister, de Vlaamse Regering heeft ondertussen blijkbaar al een beslissing genomen.

Tijdens de hoorzitting hebben veel sprekers kritiek geuit. Ik denk vooral aan die van de federatie van recreatieondernemers, Recread, maar ook van iemand binnen de Vlaamse Regering. Men is niet erg opgezet met het toelaten van bivakzones en paalkamperen.

In het verleden werden veel kampeerplaatsen in natuurgebied opgedoekt. De uitbating van een camping wordt verbonden aan strikte exploitatievoorwaarden, comforteisen en een juiste zonering in de zone 'verblijfsrecreatie'. Nu heeft de kampeersector de indruk dat de overheid via dit voorstel van decreet zelf een vorm van recreatie zou toelaten in de natuur met minimale eisen op het vlak van comfort en veiligheid.

Men gaat ermee akkoord dat bivakzones verbonden zullen worden aan beheersvoorwaarden – dat hebt ook u gezegd, mevrouw de minister – en dat ze, zeker in eerste instantie, op een minimale schaal zullen worden toegelaten. De federatie vreest dat de deur wordt opengezet voor een toename. Ik twijfel er echter aan of er een toenemende vraag zal zijn, want tijdens de hoorzitting bleek dat er feitelijk geen vraag is. Behalve door de vertegenwoordigers van jeugdorganisaties heb ik niemand horen zeggen dat de vraag bestaat. Noch de landbouwers noch de mensen van Recread hebben expliciet gepleit voor het paalkamperen. Ik vind dat we onnodig problemen creëren.

De beroepsfederatie vreest dat bivakzones zullen worden toegelaten en vraagt aan de Vlaamse Regering dat vergunde campings met gronden in natuurgebieden, nu

een vergelijkbare kans krijgen om, mits er een beheersplan is, een bos- en natuurgebied te gebruiken voor toeristisch kamperen.

Mevrouw de minister, gaat het over een beslissing of over een advies van de Vlaamse Regering? Ik veronderstel dat het een advies is, want het voorstel van decreet is nog in behandeling bij deze commissie.

Ligt de verantwoordelijkheid voor het toelaten of het afwijzen van bivakzones bij de bosbeheerders en zo ja, op basis van welke criteria kunnen ze een bivakzone toelaten? Ik wil zeker niemand het gras voor de voeten wegmaaien, ik weet dat een aantal collega's straks een vraag stellen over de boswachters, maar welke implicatie is er voor de controle? Hoe zal gecontroleerd worden? Hoe zit het met de handhaving?

Werd een budget vrijgemaakt? Een en ander moet toch worden geïnstalleerd voor er sprake kan zijn van een bivakzone?

Gaat het om een unaniem advies of om een unanieme beslissing van de Vlaamse Regering? Mijnheer de voorzitter, u bent medeondertekenaar van het voorstel van decreet, maar ik herinner me dat een collega van uw fractie niet zo gelukkig is met het principe van bivakzones. Belangrijk is dat ook de minister van Toerisme, de heer Bourgeois, het gebeuren volledig afwijst.

Mijnheer Sannen, u schudt met het hoofd van neen.

Ik hield dit voor mijn repliek, maar wil anders nu al een citaat geven uit het magazine van Recread, waaruit duidelijk blijkt dat minister Bourgeois hier niet mee akkoord gaat.

Mevrouw de minister, is dit een unanieme beslissing? Hoe reageert u op de kritiek van Recread? Kunt u tegemoetkomen aan de vraag van Recread naar een vergelijkbare kans?

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Eerst en vooral wil ik de heer Sintobin geruststellen over de parlementaire werkzaamheden met betrekking tot het paalkamperen. Die werkzaamheden zijn verlopen zoals we hadden verwacht. Er is inderdaad een voorstel van decreet dat nog hangende is, omdat dat ook handelt over het hoevekamperen, en er ter zake nog geen duidelijk antwoord is. Daarom wil ik dat voorstel van decreet op dit ogenblik zeker nog niet intrekken.

Ik wijs erop dat de minister van Toerisme het paalkamperen heeft opgenomen in Vlaanderen in Actie, als een nieuwe mogelijkheid om toerisme aantrekkelijk te maken. Ik geef toe dat dit geldt voor een heel beperkte

groep mensen. Het is heel specifiek en kleinschalig. Ik heb het gevoel dat, daar waar er ruimte zou kunnen zijn voor paalkamperen, de toeristische sector niet echt bang is. Mijnheer Sintobin, u moet er de hele verslaggeving op naslaan. U moet ook het verslag van de hoorzittingen nog eens bekijken. Daaruit blijkt dat dit paalkamperen slechts mogelijk is op bepaalde terreinen. Dat beseffen we allen. Waarschijnlijk gaat het over een deel van de Kempen en Limburg, en misschien hier en daar nog wel elders. Het is dus erg beperkt. Dit kan een bijkomende aantrekkingskracht uitoefenen op kampeerders die zich daarna elders zullen vestigen of een tijd zullen verblijven op de gewone kampeerplaatsen.

Ik wil trouwens tegenspreken dat er geen behoefte daaraan zou zijn. U moet maar eens gaan luisteren naar de mensen van het Nationaal Park. Ook uit de getuigenis hier van de mensen uit Nederland blijkt dat, wanneer de mogelijkheid er is, daar ook duidelijk op wordt ingegaan. Ik geef echter toe dat dit heel beperkt is. Het is een niche. Wat dat betreft, ben ik het helemaal met u eens.

Ik wil niet verder ingaan op de inhoud of de wenselijkheid, maar wel op de wijze waarop dit nu verloopt. Ik heb op 15 februari 2007 minister Peeters hierover een vraag gesteld in deze commissie. Ik citeer uit zijn antwoord, uit het verslag dat alle commissieleden toch hebben gekregen: "In opvolging van de regeringsbeslissing van 16 juni 2006 heb ik het Agentschap voor Natuur en Bos de opdracht gegeven om dit concept op te nemen in een voorontwerp van besluit van de Vlaamse Regering over de toegankelijkheid van bossen en natuurreservaten."

Als u informatie had ingewonnen, wist u dat dit de logische gang van zaken zou zijn: er komt een voorontwerp van besluit, waarover natuurlijk nog bijkomend advies moet worden ingewonnen. In dat voorontwerp zou de mogelijkheid van paalkamperen, in het kader van die toegankelijkheid, mee worden opgenomen. Er zouden randvoorwaarden worden geformuleerd, wat terecht is. Er zou een beheersplan komen. Ook wat dat betreft, waren we vragende partij. Dat is dus niets nieuws. Ik heb toen zelfs ook gezegd dat ik daar heel blij mee ben. Voor mij hoeft dit niet via een decreet te gebeuren. Gelet op de wijziging van Natuurdecreet inzake toegankelijkheid en medegebruik kan het nu ook via een besluit van de Vlaamse Regering. Voor ons, parlementsleden is het vooral van belang dat wat we vragen, wordt verwezenlijkt, en is de weg die precies wordt bewandeld minder belangrijk. Maak u dus geen zorgen over de parlementaire bevoegdheden en de parlementaire erkenning die er hier al dan niet zou zijn.

Om toch nog positief over de regering te oordelen: ik merk dat ze in haar besluit letterlijk de tekst van het voorstel van decreet overneemt, op één elementje na:

ze heeft het niet over paalkampeertreinen, maar over bivakzones. De definitie is echter identiek aan die van het voorstel van decreet.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, ik ga me al evenmin uitspreken over de procedure. Het voornaamste is dat onze natuur en onze bossen toegankelijker worden, en dat we er systematisch aan kunnen meerwerken dat mensen steeds meer kunnen genieten van die natuur. Zo kan er worden gewerkt aan het draagvlak daarvoor. We zijn heel tevreden met het feit dat er bivakzones komen in de bossen. Laat dat heel duidelijk zijn.

Mevrouw de minister, ik heb toch nog een bijkomende vraag. Kunt u me wat verduidelijking geven over hoe u daarbij het sluikstorten en dergelijke zult kunnen controleren en in de hand houden?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Ik wil het wel even hebben over de procedure. Het voorstel van decreet wordt nog besproken. Er is zelfs advies gevraagd aan de Raad van State. Hoe wordt dat nu voort behandeld?

Wat met de watervoorziening in dergelijke bivakzones? Gaat het over drinkbaar water? Is dat grondwater? Wat met de netheid?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, ik wil eerst een algemene opmerking maken. De heer Sannen verwees er al naar: wat de regering nu voorstelt, is een voorontwerp van besluit dat de toegankelijkheid van de bossen en natuurreservaten in het algemeen principieel vastlegt. Het is een besluit en wijzigt dus uiteraard niets aan het wetgevende kader. Het bevindt zich dus binnen het bestaande decretale kader. Als hier wordt gesproken over voorstellen van decreet, gaat het over wijzigingen aan het decretale kader. Wat de regering heeft opgesteld, is een voorontwerp van besluit, dat sturing wil geven met betrekking tot al die verschillende soorten van toegankelijkheid die vandaag bestaan.

Ik zeg dit als voorafgaande algemene opmerking, zonder de bedoeling te hebben om het parlementaire werk te doorkruisen. Dan zou er plots holderdebolder een ontwerp van decreet tot stand zijn gekomen. Dat is helemaal niet het geval.

In het voorontwerp van besluit is onder andere de mogelijkheid opgenomen om op een georganiseerde en overzichtelijke wijze te machtigen tot een kleinschalige bivakzone. Die machtigingen zijn vandaag al mogelijk

voor de bossen, met name op basis van artikel 97 van het Bosdecreet. Daarin wordt gesteld dat het verboden is, tenzij met toestemming van de eigenaar en machtiging van het Agentschap voor Natuur en Bos, om tenten te plaatsen in de bossen. In zekere zin is er een continuïteit in het voorontwerp van besluit. De verschillpunten bestaan erin dat ook de reservaten in beeld komen en een en ander het voorwerp kan worden van een meer systematisch en uniform beleid.

Voor het verlenen van die machtiging was er tot vandaag geen extra referentiekader voorhanden. Het concept van bivakzones wordt daarom in het besluit ingebed in een goedkeuringsprocedure voor toegankelijkheidsregelingen die de beheerders van bossen en natuurreservaten gebiedsspecifiek kunnen invullen. Hierdoor is het mogelijk om een doordachte inplanting van bivakzones op basis van criteria door te voeren. De controles op het gebruik zullen ingebed zijn in het takenpakket van de cel Handhaving van het Agentschap voor Natuur en Bos. De opruimingsacties van sluikstorten en dergelijke vallen uiteraard binnen de beheerstaken.

De Vlaamse Regering maakt geen extra budget vrij voor de bivakzones om twee redenen. Ten eerste gaat het om kleinschalige zaken, aangezien het aanbod beperkt zal blijven tot grotere bos- en natuurcomplexen en er in eerste instantie zal worden getracht aansluiting te zoeken met het bestaande aanbod in Nederland. Ten tweede zijn de aanleg- en onderhoudskosten, grotendeels terug te brengen tot de aanleg en het onderhoud van grondwaterpompen, volgens Nederlandse analyses minimaal. De reguliere budgetten moeten dus ruimschoots kunnen volstaan. Het is niet omdat we geen extra budget vrijmaken dat er geen middelen beschikbaar zullen zijn. Het moet kunnen binnen de bestaande budgetten.

Mijnheer Sintobin, u geeft de indruk dat minister Bourgeois naar buiten is gegaan als die beslissing is genomen. Ik kan u geruststellen: de principiële beslissing is met unanimité genomen. Wel werd op vraag van de minister van Toerisme beslist dat de voorwaarden voor de inplanting van dergelijke zones reeds in het besluit geëxpliciteerd moeten worden. De achterliggende zorg is om een mogelijke wildgroei en valse concurrentie tegen te gaan ten aanzien van conform het Kampeerdecreet vergunde kampeertreinen. Daarom werd beslist om in de adviesvraag aan de Minaraad expliciet deze vraag naar mogelijke criteria te stellen. Die vraag is inmiddels gesteld. Het gaat om een voorontwerp van besluit, wat betekent dat er nog een principiële beslissing moet volgen.

Het is dus mijn bedoeling om op het niveau van het besluit bijkomend werk te maken van een algemene criteriaset voor de inplanting van bivakzones en dat niet zomaar door te schuiven naar het niveau van interne richtlijnen binnen het Agentschap voor Natuur en

Bos. Ieder voorstel van bivakzone, opgenomen in een goed te keuren toegankelijkheidsregeling, zal moeten worden afgetoetst aan die set van criteria, met inbegrip van duurzaamheid en ecologische draagkracht.

Het voorontwerp van besluit is met tal van betrokken doelgroepen vooraf besproken. Op 11 mei 2007 vond op initiatief van het Agentschap voor Natuur en Bos en onder voorzitterschap van mijn raadgever een doelgroepenoverleg plaats voor de gebruikers. Hierop was ook een vertegenwoordiger van Recread aanwezig, die zijn bezorgdheid bij die gelegenheid geuit heeft. Ik citeer de vertegenwoordiger uit het verslag van het overleg: “Wat de paalkampeerterrinen betreft, moet naast de wetgeving een extra kader worden ontwikkeld met de betrokkenen inzake inplanting, voorzieningen en gebruik van dergelijke zones. De federatie van recreatieondernemers Recread vraagt om de benaming van de zone ‘paalkampeerterrin’ te herzien aangezien ze wensen dat enkel de campingsuitbaters zich kunnen beroepen op de term ‘kamperen’ omdat zij dit willen koppelen aan een bepaald kwaliteitslabel met bepaalde standaarden inzake hygiëne, afvalbeleid, bepaalde faciliteiten enzovoort. Er wordt gedacht aan ‘bivakzone’ of ‘bivakpunt’ als alternatieve benaming.”

Vanaf dit ogenblik werd dan ook rekening gehouden met de opmerkingen en suggesties van de vertegenwoordiger van Recread en werd de benaming paalkampeerterrin, die analoog is aan de Nederlandse benaming, vervangen door bivakzone. De reden lijkt me plausibel. Ik hoed me voor het gebruik van het woord kamperen in deze betekenis. Misschien kunnen we het werkwoord bivakkeren gebruiken.

Wat de vraag van Recread betreft aangaande de ruimtelijke bestemmingen en de mogelijkheid tot exploitatie van campings in gebieden met bestemming natuur- of bosgebied, merk ik op dat de notie ‘natuur- en bosgebieden’ verwijst naar planologische bestemmingen. Het gaat in deze bijkomende vraag dus niet om de feitelijke natuurreservaten en bossen die het voorwerp zijn van het goedgekeurde ontwerpbesluit. Deze problematiek van al of niet vergunde, zonevreemde campings in natuur- en bosbestemmingen behoort evenwel tot de bevoegdheid van minister Van Mechelen.

De heer Patrick Lachaert: Volgens minister Van Mechelen is voor het bivakkeren een decretaal kader vastgelegd in het kader van de ruimtelijke ordening. Er is dus geen aanpassing nodig. Dit kan met een besluit worden opgelost. Het parlement wordt daarbij niet buitenspel gezet.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Mijnheer Sannen, ik blijf erbij dat er geen behoefte is aan dergelijke bivakplaatsen. Men moet geen problemen creëren wanneer dat niet echt nodig is.

Mevrouw de minister, ik heb het gezamenlijke persbericht van Recread en UNIZO, de Unie van Zelfstandige Ondernemers, bij me waaruit blijkt dat ze de term willen veranderen. Feit blijft dat ze het toelaten van de bivakzones beschouwen als een soort van concurrentievervalsing. Ze vrezen dat dit de deur opent voor meer.

Mijnheer Sannen, u zegt dat minister Bourgeois heeft gevraagd om die randvoorwaarden op te nemen. Ik citeer minister Bourgeois uit een interview in het Recrea-magazine van januari-februari 2006: “Ik heb het moeilijk met redeneringen die – zelfs onder duidelijke randvoorwaarden – de uitbreiding van kampeerterrinen beletten, maar dan wel zweren bij het introduceren van het ‘paalkamperen’, het regel-loos en ook gratis kamperen rond een paal, in volle natuurgebied. Als dit aanvaardbaar is, waarom volgt dan nog – en vaak vanuit eenzelfde hoek – zo vaak een njet wanneer een uitbater eigen, zelfs braak liggende gronden wil opnemen in de exploitatie van zijn kampeerterrin, maar vaststelt dat het stedenbouwkundige bestemmingsstatuut ‘agrarisch bosgebied’ of ‘natuur- of bosgebied’ dit totaal onmogelijk maakt? Mag het gezegd dat vele uitbaters op die wijze enkel de belevingswaarde voor de recreant verder willen verhogen en – met respect voor de omgeving – hun bedrijf willen versterken?”

Minister Bourgeois heeft in het verleden al meermaals bewezen dat hij regelmatig van mening verandert. Dat blijkt nu opnieuw. Op de ene plaats beweert hij tegen de bivakzones te zijn, terwijl hij op andere plaatsen beweert zich daarmee te kunnen verzoenen.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Mijnheer Matthijs, het voorstel van decreet dateert van 9 september 2005. In mei 2006 was er een decreetwijziging die het mogelijk heeft gemaakt om dit te regelen via een besluit.

Er is nog geen antwoord voor het hoevekamperen, een ander onderdeel van het voorstel van decreet. Wanneer dat antwoord er komt binnen het nieuwe decreet over toerisme, dan heb ik daar geen enkel probleem mee. Ik vind het dan ook niet nodig om het decreet in te trekken.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mijnheer Sintobin, u zou blij moeten zijn dat we een sturing invoeren die iedereen ten goede komt. Wat twee maanden geleden kon, zal

nu nog altijd kunnen, maar op een gestructureerde manier en aan de hand van eenduidige parameters.

De discussie over de kampeersector staat los van het voorontwerp van besluit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Leo Pieters tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de reorganisatie van het Agentschap voor Natuur en Bos

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de effecten van beter bestuurlijk beleid (BBB) op het Agentschap voor Natuur en Bos en op het handhavingsbeleid in de bossen

De voorzitter: De heer Pieters heeft het woord.

De heer Leo Pieters: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, in het kader van het beter bestuurlijk beleid zijn de vroegere afdelingen Bos & Groen en Natuur aan het begin van deze legislatuur samengevoegd tot het Agentschap voor Natuur en Bos. Dat zou een verbetering kunnen zijn.

Binnen dat agentschap zijn de boswachters en natuurwachters actief. De wachters staan in voor de controle van de bosgebieden, natuurgebieden en de gebieden die onder het toezicht staan van de overheid, en dit zowel op beheersvlak en beleidsvlak als op het vlak van handhaving. Er zijn mensen afkomstig uit de vroegere afdeling Bos & Groen en uit de vroegere afdeling Natuur. Het gaat dus om een potentieel van ongeveer 45 mensen – 35 van Bos & Groen en 10 van Natuur – per provincie. Zij kregen de keuze uit de drie groepen van functies: beheer, beleid of handhaving. Het merendeel opteerde voor het beheer en voor de beleidsvoering. Voor de groep van handhavers bleef er een klein aantal over.

Vroeger was er het Bosdecreet, dat duidelijk bepaalde wat die mensen moesten doen. Vandaag is dat het Natuurdecreet, en dat is veel omslachtiger. Er is nu meer administratie dan vroeger. Van die 45 personen hebben er vier of vijf gekozen voor de handhaving. Waarschijnlijk komen er in de loop van dit of volgend jaar nog een aantal handhavers bij die eerst hadden gekozen voor een andere functie in het beheer en in het beleid. Dus er gaan minder handhavers zijn dan nu.

Bij de bespreking van de beleidsbrief heb ik daar ook al naar verwezen. Mevrouw de minister, u hebt daar toen kort op geantwoord. Ik had gevraagd of het klopt dat er

maar vier of vijf handhavers zullen zijn per provincie. U hebt geantwoord dat het er in totaal 22 zijn, maar dat is voor het hele gewest.

In de beleidsbrief staat ook dat er duizenden hectaren natuurgebied bij komen. We hebben het ook gehad over het paalkamperen, wat toch ook weer een extra taak is voor de beleidsvoering en de beheersfuncties. De administratieve rompslomp wordt almaar groter.

Als we aan de boswachters vragen waarom zij destijds hebben gekozen voor die functie, blijkt dat het een trots gild is. Zij zijn in die functie gestapt omwille van het brede kader waarbinnen ze opereren. We hebben allemaal het romantische beeld van een boswachter die met zijn jachtgeweer en zijn hond door de bossen patrouilleert, maar dat is lang verleden tijd.

Ik kom uit Maaseik, Neeroeteren. Ik wil het motorcross-terrein dat daar ligt als voorbeeld aanhalen. Het wildcrossen is hier al een paar keer ter sprake gekomen en kan een probleem worden, zeker als een crosscircuit wordt gesloten, zoals het geval is sinds 1 november.

Ik weet niet hoe men met vier of vijf handhavers per provincie de zaak zal moeten oplossen. Als men dat wil oplossen, zal men in overleg moeten proberen om vele hectaren te controleren. Als men bedenkt dat een motorfiets in een half uur verhuist van de ene naar de andere kant van de provincie, kan ik me moeilijk voorstellen dat een boswachter er achteraan gaat. Er is dus samenspraak nodig om dat probleem op te lossen.

Mevrouw de minister, mijn vragen zijn ook gevormd door het antwoord dat u in de media gaf. De heer Sauwens heeft het begin dit jaar in de media gebracht, maar het kwam al eerder ter sprake. Mevrouw de minister, u hebt daar in de media op geantwoord, terwijl dat eigenlijk hier in het parlement dient te gebeuren.

Hoe ziet de structuur van de reorganisatie er nu concreet uit? Ik denk dat het voor de mensen op het terrein misschien niet heel duidelijk is. U zegt in de media dat in de gewijzigde structuur toch iedereen bevoegd blijft voor handhaving. Vroeger waren de boswachters lid van de gerechtelijke politie en hadden de bevoegdheid tot wapendracht en konden aanhoudingen verrichten. Bij de functionarissen was dat niet duidelijk.

Welke initiatieven werden al genomen om het agentschap beheersbaar te houden met de opsplitsing in beheer, beleid en handhaving? Hoe strikt is dat, want u geeft aan dat het helemaal niet strikt is.

Hoe zijn de functieomschrijvingen van de drie groepen verwoord naar de functionarissen? Op welke wijze werd de nieuwe werkwijze gecommuniceerd naar de betrokkenen? Daar schort blijkbaar een en ander.

Is het beleid ten aanzien van handhaving voldoende? Hoeveel personen moet het agentschap in Vlaanderen rekruteren om aan de vereisten te voldoen?

Ik heb nog een bijkomende opmerking. Ik heb de informatie van mensen op het terrein, dus van de functionarissen zelf. Maar toen ik de voorbije dagen navraag deed, verwees men naar een schrijven van 3 januari 2008 waardoor alle mensen van het agentschap die de brief hebben ontvangen, geen informatie meer mogen verstrekken. Ik vind het vrij slecht voor ons parlementair controlerecht dat we eigenlijk niet meer kunnen beschikken over informatie. In de brief staat wel dat er een woordvoerster is, maar daar krijgen we ook niet veel informatie van.

Minister Hilde Crevits: Dat is toch geen brief van mij.

De heer Leo Pieters: Er is een brief op de agentschappen toegekomen, waardoor de mensen van het agentschap een zwijgplicht werd opgelegd.

Als ik een aantal mensen contacteer, merk ik dat er angst is om te veel te zeggen. Bestaat die brief? Klopt het dat er enkel via een woordvoerster informatie verstrekt mag worden? Rommelt het dan binnen de agentschappen? Want de mensen die daar werkzaam zijn, zitten blijkbaar met de daver op het lijf.

De voorzitter: Als in de pers door iemand iets wordt gezegd, in dit geval blijkbaar door de heer Sauwens, en de minister antwoordt daarop in de pers, voel ik mij als parlementslid niet in mijn eer gekrenkt. Als u een vraag stelt en de minister antwoordt niet, is dat anders. Als men hier alles moet agenderen wat in de pers wordt gezegd, wordt het wel moeilijk.

Mijnheer Pieters, u zegt dat dat een aanfluiting is van het parlement, maar ik voel dat niet zo.

De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, beter bestuurlijk beleid tracht het geheel van de Vlaamse administratie wat meer te ordenen en wat meer klantvriendelijkheid te organiseren. Waar ik me, samen met vele anderen, zorgen over maak, is de weerslag daarvan op het terrein. Het gaat dan over het toezicht op het terrein, in de natuur en de bossen in Vlaanderen.

De druk op de natuur neemt enorm toe. We leven met bijna 500 Vlamingen per vierkante kilometer. We zoeken meer rust, recreatie en ontspanning en ook de toeristische sector kijkt naar de natuur, waardoor het bijna een economisch gegeven wordt. Dus is er ordening en toezicht nodig.

We maken ons in het bijzonder zorgen, omdat sinds 1 januari de boswachters zoals ze bestonden, werden

afgeschaft. Mevrouw de minister, ik weet dat u een dossier erft, maar dat is zo met iedere minister. U bent verantwoordelijk voor het beleid en we ondervragen u vandaag.

Men zegt dat men de staatsbossen beter gaat beheren. Dat lijkt me zinvol. De keuze om alle structuurplannen, ruimtelijke uitvoeringsplannen en kapvergunningen en kapmachtigingen, wat beter te organiseren, onder meer naar de gemeenten, is goed. Dus de afdeling Beleid lijkt me zinvol. Men gaat het beleid ook wat meer specialiseren en meer kennis in eigen huis opbouwen over flora en fauna en de wijze waarop men everzwijnen en processierupsen moet bestrijden. Dat is goed. Het is zeker goed dat men bos- en natuurwachters samenbrengt en probeert een geïntegreerd bos- en natuurbeleid in Vlaanderen tot stand te brengen. Daarvoor hebt u onze volledige steun.

De realiteit is dat men, door die operatie – ik denk dat het een eenzijdige benadering was – de mensen op het terrein weghaalt. Van de 130 boswachters in Vlaanderen, die vandaag ook heel veel administratie moeten doen, adviezen schrijven en briefwisseling voeren, maakt men ambtenaren.

Het aanvoelen verschilt natuurlijk van provincie tot provincie, want er zijn natuurlijk meer boswachters in de groene provincies Antwerpen en Limburg, dan in West-Vlaanderen. Met alle begrip voor een eventueel anders gegroeide visie, maar in de bosrijke gebieden kan men rekenen op ongeveer 1 boswachter per gemeente. Die kent elke hoek en elk wegeltje. De boswachter is de lokale toezichter van de steeds drukker en complexer wordende Vlaamse wetgeving. Dat is vandaag de realiteit. De boswachter kan optreden wanneer dat nodig is. Omdat boswachters een wapen dragen en in uniform aanwezig zijn, gaat een stuk preventie van hen uit. Tot 31 december had Vlaanderen 130 boswachters. Hoeveel boswachters zijn er vandaag in Vlaanderen op het terrein met handhaving belast?

We kenden de Vlaamse wetgeving inzake stropers, sluikstorters, vogelvangers, wildcrossers en mensen die aan wildkap doen. De druk wordt enorm groot. De overheid moet absoluut aanwezig zijn op het terrein.

We vernemen tegenstrijdige berichten over het aspect wapendracht en officier van gerechtelijke politie. De boswachters konden pv's opstellen en droegen een wapen. Wat als wachters de confrontatie moeten aangaan met een eigenaar van twee, drie loslopende honden die tijdens het broedseizoen het wild opjagen en ook wandelaars schrik bezorgen? Als de wachters geen uniform dragen, geen wapen bezitten en niet kunnen optreden als officier van gerechtelijk politie, dan stel ik mij daar vragen bij. De wachters in het bos zijn niet herkenbaar.

Het optreden tegen de stroperij zal georganiseerd gebeuren door mensen die iets meer contacten kunnen leggen met de parketten en per provincie grotere acties kunnen organiseren. Ik ben het daarmee eens, maar hoe weet men of er gestroopt wordt? Het is de lokale bevolking die telefoneert als iets fouts gebeurt. Stroperij gebeurt voornamelijk in het weekend. Hoe zal de controle in het weekend georganiseerd worden? In het weekend is de druk op de natuur het grootst.

Heel wat collega-burgemeesters vrezen dat het onderdeel handhaving als niet zo interessant zal worden beschouwd en daarom zal worden overgelaten aan het lokale niveau. De Vlaamse gemeenten beschikken momenteel niet over voldoende middelen en mensen. Het zou een nieuwe opdracht zijn. In het licht van de politiehervorming werden de veldwachters afgeschaft. De gemeenten hebben vandaag geen middelen om zelf gemeentelijke natuur- en boswachters aan te werven. Ik hoop dat men dat beseft.

Een aspect waar veel te weinig aandacht aan wordt besteed, is dat de burgers weten wie hun boswachter is. Om bijvoorbeeld een kapmachtiging te verkrijgen, bellen ze hun boswachter gewoon op. Het is immers niet zo eenvoudig om te weten wat het verschil is tussen een kapmachtiging en een kapvergunning. Zelfs wij moeten de bepalingen drie keer lezen voor we weten welke procedure gevolgd moet worden. De boswachters zijn mensen met kennis van zaken die de bevolking kunnen informeren.

We hebben echt het gevoel dat Vlaanderen heel veel kleine en grotere regels en decreten aan het schrijven is die op het terrein niet toegepast zullen worden bij gebrek aan mankracht. Vlaanderen wordt daardoor een soort vervelende tante die, als we toevallig pech hebben, een opmerking maakt. Dat beeld leeft heel sterk. Boswachters hebben altijd bestaan en zijn herkenbaar. Het zou een historische fout zijn om de functie van boswachter te doen verdwijnen. Vlaanderen ijvert vandaag voor bijkomende bevoegdheden, ook op het politionele vlak en op het vlak van justitie. We hebben heel weinig herkenbare 'Vlaamse ambtenaren' op het terrein. Bijna heel het Vlaamse beleid wordt vertaald via het gemeentelijke loket. Daar wordt de burger geconfronteerd met de wetten, de decreten en de besluiten die hier in Brussel worden genomen.

Een van de weinige positieve zaken is net dat de natuur- en boswachters zich op het terrein bevinden. Waarom wordt dit afgeschaft? Ik ben bereid om me door u te laten overtuigen van het nut van die beslissing, maar dat is tot nu toe nog niet het geval.

Mevrouw de minister, naar aanleiding van het bericht in de media heb ik enorm veel reacties gekregen, vooral van boswachters. Men meldt mij dat één jaar geleden in functie van het beter bestuurlijk beleid door Deloitte een

tevredenheidsonderzoek werd gedaan bij de werknemers van het agentschap. Zelden heeft men zulke hoge scores voor tevredenheid en motivatie gezien. De heer Pieters heeft gelijk, het resultaat vandaag is anders. De motivatie van uw werknemers, dat is het belangrijkste kapitaal waarover u beschikt, is vandaag bijna nihil. Algemeen staat de thermometer op het absolute vriespunt.

Ik heb ook heel veel reacties ontvangen van de Bond Beter Leefmilieu, van Vogelbescherming Vlaanderen en van andere natuurorganisaties. Ik kreeg ook reacties van de boseigenaars en van de lokale bestuurders. Ook de bevolking stelt zich vragen.

Mevrouw de minister, ik zal niet alle vragen uit mijn schriftelijke versie voorlezen, u hebt ze ontvangen. Ik wil wel een paar bijkomende vragen stellen.

Twee weken geleden kreeg ik van de provinciale directie andere signalen dan vandaag. Klopt het dat de mensen die niet in de cel Handhaving terecht komen, niet langer officier van de gerechtelijke politie zijn?

Is het zo dat naast een paar enkelingen, één of twee in Antwerpen en twee of drie in Limburg, de wachters geen wapen meer mogen dragen? Dragen zij het uniform?

Naar aanleiding van het persbericht van een Vlaams volksvertegenwoordiger weet ik dat er zeker één tuchtdossier werd opgesteld tegen een van deze mensen. Werden er meerdere tuchtdossiers opgestart en zo ja, op instigatie van wie? Ofwel leven we in Vlaanderen in een democratie ofwel in een soort van bureaucratie die wordt opgebouwd door geheimzinnige geesten achter de schermen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, ik had eigenlijk een vraag om uitleg ingediend over de toename van de stroperij. Gisteren liet de voorzitter me weten dat hij de vraag als onontvankelijk heeft beoordeeld en hij stelde voor om me aan te sluiten bij deze vragen.

Mijnheer de voorzitter, het is natuurlijk niet helemaal hetzelfde. Ik heb nu maar een paar minuten spreektijd omdat ik me moet aansluiten bij een vraag om uitleg, en wat belangrijker is, de minister heeft zich niet kunnen voorbereiden op mijn vraag. Het is dus niet erg waarschijnlijk dat ik een duidelijk antwoord zal krijgen. Maar uw wil is wet en ik houd het dus kort. Ik hoop dat de minister mijn vraag kan beantwoorden.

Mevrouw de minister, stropen is verboden. Jagen en vissen en het romantische beeld van een arme sukkel die een konijntje gaat vangen voor zijn hongerige

kroost, zijn al lang geschiedenis en folklore. Vandaag is stroperij geld. Stroperij is – om het in het Engels uit te drukken – big business. Volgens boswachters, jagers en natuurverenigingen neemt de stroperij toe en zijn de stropers met de fijnste technologische snufjes uitgerust. Vooral in gebieden waar er minder bewaking is, wordt er veel gestroopt. De jagers zijn de eerste slachtoffers van deze stroperij. Jagers proberen het wildbestand te beheren en de stropers profiteren daarvan. Bovendien betaalt een jager heel wat geld voor zijn jachtvergunning, de jachtopleiding, het lidgeld van een jagersgroep, de wapens en de uitrusting om aan de jacht te doen en om het wild te beschermen. De stroper trekt zich van een hele hoop van deze kosten niets aan en schiet alles neer wat voor zijn voeten komt. Boswachter Bart Deckers van Natuur en Bos beaamt deze stelling. Hij zegt: “Vroeger werd er voor de kick gestroopt, nu voor de opbrengst.” Mevrouw de minister, welke maatregelen kunnen en zullen worden genomen om de stroperij in te dijken en het wildbestand te beschermen?

De voorzitter: Mijnheer Huybrechts, met alle respect, maar het kan niet dat een onderwerp in een bepaalde commissie wordt behandeld, en de week erop dan nogmaals over hetzelfde een vraag wordt gesteld. Dat zou niet getuigen van een goede organisatie. Het is logisch dat verwante onderwerpen samen worden behandeld. Ik tracht dat te doen. U moet dat begrijpen. Dat is niet tegen u gericht.

De heer Pieter Huybrechts: Ik begrijp uw bekommernis.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mijnheer de voorzitter, ook ik sluit me aan bij deze vragen van de heer Sauwens en de opmerking gemaakt door de heer Huybrechts. Uiteraard heb ik ook heel wat contact met de mensen van het Vlaams Instituut voor de Bijzondere Veldwachter. Ook uit de pers halen we wat informatie over dergelijke zaken. Zo konden we vorige week in de Gazet van Antwerpen een artikel lezen over stroperij aan de Nete. De voorzitter van de wildbeheerseenheid Zuiderkempen en de vertegenwoordiger van Natuurpunt stelden daarin dat er heel wat wordt gestroopt. Het gaat inderdaad over big business. Deze stroperij wordt georganiseerd door malafide personen, die uiteraard ook meegaan met hun tijd. Zo is in de regio Zuid-Oost-Vlaanderen een bende heel actief die stroopt met behulp van quads. Ook het verhaal van de nachtkijkers is algemeen bekend.

De heer Sauwens heeft heel uitvoerig geschetst waarover het in feite gaat, namelijk de reorganisatie van het Agentschap voor Natuur en Bos, waar een aantal cellen zijn opgericht. Zo zou de cel Handhaving instaan voor het beteugelen van de stroperij en de controle op jacht, visvangst en dergelijke. Mevrouw de minister, hoe zit het met het bemannen van die diverse cellen in het

algemeen en de cel Handhaving in het bijzonder? Is de cel Handhaving onderbemand in vergelijking met de andere cellen, gelet op het vele werk dat de wachters op het terrein moeten verrichten? Hoeveel mensen zullen nog daadwerkelijk kunnen instaan voor dat terreinwerk, voor het toezien op die jacht- en visserijwetgeving en het beteugelen van de stroperij?

Op het organigram dat terug te vinden is op de website van het Agentschap voor Natuur en Bos zien we bovendien dat er in de provinciale afdeling Antwerpen nog geen diensthoofd voor de cel Handhaving staat ingevuld. Hetzelfde geldt in de provinciale afdelingen Vlaams-Brabant en Limburg voor de cellen Beheer en de cellen Administratie en Communicatie, en in de provinciale afdelingen Oost- en West-Vlaanderen voor de cellen Administratie en Communicatie. Zijn die vacatures vandaag ingevuld of zijn bepaalde functies nog vacant?

Wilt u eventueel overwegen om deze nieuwe werking binnen één jaar te evalueren?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte leden, de uiteenzettingen van de voorgaande sprekers tonen aan dat dit misschien wel een interpellatie waard was geweest. Ik vind het dan ook jammer dat de interpellatieverzoeken niet zijn aanvaard.

Om efficiëntieredenen steun ik de filosofie achter het beter bestuurlijk beleid die hier is gehanteerd, namelijk een opdeling tussen terrein, beleid en handhaving. Ik stel echter vast dat, onder meer door de keuzes die werden gemaakt, dat beter bestuurlijk beleid mogelijk hier een beetje zijn doel voorbij schiet. Zoals de heer Sauwens vind ik dat het verliezen van een lokaal aanspreekpunt een belangrijke minderwaarde is, die we niet mogen onderschatten.

Zoals de voorgaande sprekers ben ik vooral bezorgd over het aantal mensen dat daadwerkelijk op het terrein aan handhaving zal doen. Er wordt hier gesproken van vier à vijf per provincie. Ik heb dit nagevraagd voor de provincie Antwerpen en stel vast dat daar één boswachter kandidaat is om die handhavingstaak te blijven doen, naast dertig à veertig beheerders en vijf beleidsmensen. Die man nadert dan ook nog zijn pensioen, dus als die binnenkort ook nog vertrekt, waar zijn we dan mee bezig?

Na vakbondsoverleg is binnen het agentschap afgesproken dat iedereen de positie mag innemen waarvoor hij of zij heeft gekozen. Natuurlijk is niet bepaald wanneer dat zal zijn. Om de leemte op te vullen, zou het kunnen dat een aantal mensen voorlopig nog bij Handhaving

blijven. Dan blijft echter mijn vraag wat de motivatie van die mensen is, die eigenlijk niet hebben gekozen voor Handhaving en toch die taak moeten uitvoeren.

Mevrouw de minister, wat gaat u ondertussen doen? Hoe gaat u die grote leemte die ontstaat op het terrein, opvullen? Zult u beslissen dat iedereen zijn pv-bevoegdheid blijft behouden, ook die mensen die nadien op een andere post terechtkomen? Gaat u eventueel de wervingsreserve aanspreken en de mensen daar heel nadrukkelijk richting handhaving sturen? Dat is een andere optie en gaat over een veel langere periode. Die leemte kunnen we niet zo lang laten bestaan.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik zou hier als koppelteken willen fungeren dat de problematiek van de boswachters verbindt met die van de stropers, namelijk als weidelijke jager.

Er bestaan inderdaad een aantal jagersverenigingen die een mooi afschotplan opstellen. Ze moeten trouwens dat jaarlijkse afschotplan opstellen. Ze moeten daarbij ook een jachtplan indienen. Zij zijn natuurlijk in se de eerste bondgenoot van de boswachter bij het controleren daarvan, alleen al omdat ze daarin het nodige investeren, zowel qua geld als qua tijd om hun hobby te kunnen uitoefenen. Dat beperkt zich niet tot de herfst. Het beheer van een jachtgebied loopt zelfs door tot in de zomer. Het is belangrijk dat ze vragende partij blijven voor een goede controle op het terrein. Het gevaar bestaat dat er een onderbemanning zou bestaan bij de boswachters, alleen al om hun jachtgebied te helpen beheren en beschermen, zeker rekening houdend met de grote plaag van de stroperij die nu opnieuw de kop opsteekt. Al de inspanningen die ze zelf leveren om hun jachtgebied degelijk te beheren, zouden zo tenietgaan. Daarom stel ik nogmaals de prangende vraag naar een handhaving van het aantal boswachters voor het beheer van de jachtgebieden.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Geachte leden, ik deel het respect dat u allen hebt voor de functie en het historische fierheidsgevoel van de vroegere boswachters. De hele reorganisatie en operatie, waarover anderhalf jaar geleden de principiële beslissing werd genomen maar die nu pas uitvoering krijgt op het terrein, volg ik van zeer nabij op. Deze maand is er al een evaluatie en in de komende maanden zullen er systematisch evaluatie- en overlegvergaderingen worden gehouden.

Het is niet de bedoeling om het hele systeem af te schaffen want het heeft absoluut zijn voordelen, maar om ervoor te zorgen dat de ongerustheid op het terrein en bij de mensen zelf verdwijnt en iedereen vertrouwd raakt met zijn functie en dat, mijnheer Sauwens, er wordt bijge-

stuurd waar nodig. Geef de operatie nu even de tijd om op het veld zijn beslag te laten krijgen. Ik wil de evaluatie geen jaar laten aanslepen, maar permanent en systematisch maandelijks bekijken. Het is immers van belang dat we deze zaak van nabij blijven opvolgen.

Het is uiteraard niet de bedoeling van de BBB-operatie om de gemeenten en de politiezones de handhavingstaken van het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) te laten overnemen. Dit sluit echter niet uit dat er in de toekomst bijzonder nauw zal moeten worden samengewerkt met de politie, zoals dat in het verleden al het geval was. Wat wél verandert, is dat de nieuwe structuur van het agentschap ertoe moet leiden dat deze samenwerking op een meer gestructureerde wijze kan verlopen, wat de efficiëntie van de handhaving ten goede zou moeten komen.

Wat is de uitgangspositie? Ik zal u een tabel laten overhandigen die in mijn schriftelijk antwoord is opgenomen. Bij het ANB waren er op 31 december van het afgelopen jaar 107 boswachters en 50 natuurwachters. Per provincie is de verdeling als volgt: voor Antwerpen waren er in totaal 41, waarvan 26 boswachters en 15 natuurwachters; voor Limburg waren er in totaal 42, waarvan 31 boswachters en 11 natuurwachters; in Oost-Vlaanderen waren er in totaal 21, waarvan 15 boswachters en 6 natuurwachters; voor Vlaams-Brabant waren er in totaal 30, waarvan 24 boswachters en 6 natuurwachters; in West-Vlaanderen waren er in totaal 23, waarvan 11 boswachters en 12 natuurwachters. De aantallen staan in verhouding tot de oppervlaktes aan te beheren areaal in de respectieve provincies. U ziet dat Antwerpen en Limburg de meest groene provincies zijn.

Het ANB is op 1 april 2006 van start gegaan binnen de context van het beter bestuurlijk beleid. De regels inzake bestuurlijk beleid hebben het aan het agentschap zelf overgelaten om zijn structuur uit te tekenen. Daarbij stonden twee doelstellingen voorop. Vooreerst moest het agentschap de basis leggen voor de mate van sturing en beheersing die van een verzelfstandigd agentschap kan worden verwacht. Anderzijds moest deze nieuwe structuur garanderen dat de fusie van de voormalige afdelingen Natuur en Bos & Groen zou leiden tot een verhoogde effectiviteit, efficiëntie, kwaliteit en integriteit. De versmelting van die twee afdelingen is geen eenvoudige operatie, die tot vandaag nog evaluaties en bijsturingen vraagt. Ze vergt ook heel veel goodwill van de twee afdelingen, die altijd hun eigen manier van werken en systematiek hebben gekend.

Hoe ziet die nieuwe structuur er vandaag uit? De eerste stap was de overstap maken van een thematische indeling, namelijk natuur, bos en groen, naar een functionele indeling, namelijk beheer, beleid en handhaving. Deze functionele indeling heeft ook een inhoudelijke invulling gekregen. Grosso modo focust 'beheer' op de eigen terreinen, terwijl 'beleid' is gewijd aan de terrein-

nen en natuurwaarden onder de hoede van derden. De 'handhaving' spreekt voor zich. Als derde stap is er dan, binnen deze functioneel opgevatte structuur, voor elke taakstelling gestreefd naar meer specialisatie en eenduidige aansturing. Om het hokjesdenken te voorkomen, is ervoor gezorgd dat de samenwerking verankerd werd in de vorm van verbeterde coördinatiemechanismen, interne overlegstructuren en projectgerichte samenwerking.

De reorganisatie heeft zijn weerklank gehad in functiebeschrijvingen en de werking van de wachters. Wachters worden nu opgedeeld in wachters die zich bezighouden met de eigen terreinen, beheerwachters genoemd, wachters die zich bezighouden met terreinen van anderen, beleidswachters genoemd en wachters die zich bezighouden met handhaving, handhavingswachters genoemd. Het Managementcomité van ANB heeft voor de categorieën wachters profielen opgesteld. Ik heb een schematisch plan dat ik zal pogen uit te leggen.

Er zijn twee soorten wachters die een eigen uniform dragen en altijd op het terrein aanwezig zijn, namelijk de beheerwachters en de handhavingswachters. De beleidswachters voeren veeleer kantoorwerk uit. De beheerwachters hebben vijf beheertaken als centrale taakstelling: de planning van beheerswerken in de eigen domeinen; de opvolging van onderhoudswerken in eigen regie en de bewaking van uitbestede werken; het rechtstreeks aansturen van arbeidersploegen op het terrein; de opvolging van de resultaten van het gevoerde beheer of de monitoring; de ondersteuning van de exploitatie, zoals hameringen en bestekken inzake verkoop en controle.

Daarnaast hebben de beheerwachters echter ook een taak inzake beleid, met name het aanleveren van informatie en gegevens met betrekking tot de eigen domeinen op basis van gestructureerde vragen vanuit de cel Beleid.

Tot slot hebben de beheerwachters ook drie taken inzake handhaving. Ze worden sterk betrokken bij de preventieve acties. Ze voeren de eerstelijns handhaving binnen de eigen domeinen uit. Dat betekent dat ze toezicht uitoefenen, dat ze vaststellingen kunnen doen en pv's kunnen opmaken. Zij bieden ook ondersteuning bij bijzondere interventies die plaatsgrijpen zowel binnen als buiten de eigen domeinen. De beheerwachters hebben het meest ruime en gediversifieerde takenpakket.

De beleidswachters staan in voor het technisch voorbereiden en controleren van vergunningen, machtigingen, subsidies en erkenningen. Zij zijn dus bezig met de administratieve voorbereiding van zaken die worden beheerd door derden. Het gaat dan om zaken zoals kapmachtigingen, bebossingen en ontbossingen, subsidies voor de ecologische bosfunctie, natuurvergunningen, erkenningen van natuurreservaten, afwijkingen in het kader van het soortenbeleid, beheerplannen van privé-eigenaars, afschotplannen en wildbeheerplannen, enzovoort.

Verder staan deze wachters in voor het technisch voorbereiden van de adviezen die verband houden met bouw- en milieuvergunningdossiers.

Deze wachters hebben ook een communicatieve functie. Ze bieden eerstelijns informatie aan de burgers en zijn het eerste aanspreekpunt bij het agentschap wanneer het gaat over bos, jacht, visserij en soortenbeheer. Ze nemen deel aan lokale netwerken en projecten, zoals algemene vergaderingen van wildbeheereenheden, ruilverkavelingscomités, bekkenwerking enzovoort. Ze monitoren ook de evolutie van prioritair te beschermen soorten. Zij voeren echter geen beheer- of handhavingstaken uit.

Tot slot zijn er de handhavingswachters. Zij dragen een uniform en hebben ook de toelating om het wapen te dragen, dit in tegenstelling tot de beheerwachters. De handhavingswachters staan in voor preventieve acties en eerstelijns handhaving buiten het eigen domein. Net als de beheerwachters zorgen ze voor ondersteuning bij bijzondere interventies. Dat zijn interventies die zowel het eigen domein als dat daarbuiten bestrijken.

Verder coördineren de handhavingswachters de opmaak, behandeling en doorgeleiding van pv's die opgesteld worden in het kader van de eerstelijns handhaving voor een hele provincie. Zij staan ook mee in voor het onderhouden van de relatie met de parketten en de politie en voeren in dat kader bijzondere interventies en gerichte opsporingen uit. Tot slot controleren zij de naleving van de vergunningsvoorwaarden voor de vergunningen waarvoor een pv kan worden opgesteld.

De handhavingswachters hebben geen taken inzake beheer of beleid. Wachters die hebben gekozen voor handhaving kunnen en moeten zich permanent en voor 100 percent voor de handhaving inzetten.

Hoeveel wachters zijn er nu effectief aangeduid per functieprofiel? Er is een bevraging gebeurd bij de 161 bos- en natuurwachters. Daarin werd gevraagd welke functie uit het takkenpakket hun voorkeur kreeg. Het resultaat van die bevraging sluit zeer nauw aan bij de opmerking van de heer Sauwens, namelijk dat de boswachters zich het liefst op het veld zelf met een heel gedifferentieerd aantal zaken bezighouden. Van het totale aantal wachters hebben er 117 gekozen om beheerwachter te worden, 23 hebben ervoor gekozen om zich te specialiseren in beleidstaken, en 17 om zich uitsluitend bezig te houden met handhaving.

Momenteel bevinden we ons in een overgangsfase. Ik zal straks schetsen hoe de eindsituatie eruit moet zien.

In de provincies waar er nu onvoldoende handhavingswachters zijn, wordt de handhavingstaak mee uitgevoerd door beheerwachters die belast worden met specifieke handhavingstaken buiten de eigen domeinen. Dit levert de volgende cijfers op.

In de provincie Antwerpen zijn er momenteel geen voltijdse handhavingswachters, maar wel 36 beheerwachters, waarvan er vijf deeltijdse handhavingstaken hebben opgenomen.

In de provincie Limburg geldt het omgekeerde: daar zijn er momenteel vier handhavingswachters en 35 beheerwachters, waarvan er evenwel geen zijn die extra handhavingstaken op zich nemen.

In de provincie West-Vlaanderen zijn er drie voltijdse handhavingswachters en eveneens drie beheerwachters die er handhavingstaken bij nemen.

In de provincie Oost-Vlaanderen zijn er vier voltijdse handhavingswachters en eveneens drie beheerwachters met deeltijdse handhavingstaak.

Vlaams-Brabant is er momenteel het beste aan toe met zes voltijdse handhavingswachters en vier beheerwachters met deeltijdse handhavingstaken.

Deze situatieschets brengt me bij de gestelde, pertinente vragen hoe het tekort zal opgevangen worden en of er bijkomende aanwervingen zullen gebeuren. In de eerste plaats moeten we weten hoe groot het tekort is. Er bestaat een in 2004 uitgevoerd onderzoek naar de behoeften voor een eventuele handhavingseenheid Natuurinspectie. Dit onderzoek toonde aan dat er voor alle provincies samen minstens 30 voltijdequivalenten nodig zouden zijn, waaronder 25 voltijdequivalenten aan wachters. Bij het agentschap is het de bedoeling, gegeven de feitelijke situatie, om via een stimulerend beleid, bijvoorbeeld een extra toelage voor handhavingsactiviteiten, op korte termijn effectief tot minimaal zes voltijdequivalenten aan handhavingswachters per provincie te komen of 30 in totaal. Als dit streefdoel op korte termijn wordt gehaald, dan moet er in principe niet noodzakelijk nog sprake zijn van een tekort.

Bovendien werkt het agentschap momenteel aan een personeelsplan dat de daadwerkelijke personeelsbehoeften in kaart brengt. Daarin wordt nagegaan wat vereist is om te kunnen voldoen aan alle opdrachten die het agentschap heeft. In dat personeelsplan zal de berekening uit 2004 geactualiseerd worden. Intussen is er natuurgebied bij gekomen. Er moet dus meer beheerd worden.

Mijnheer Sauwens, u vroeg of we de werfreserve niet kunnen aanspreken. Ik moet u echter teleurstellen. Op dit moment is er geen geldige wervingsreserve voor wachters. In de loop van 2008 zal er wel een nieuw examen plaatsvinden voor het verkrijgen van het bekwaamheidsgetuigschrift.

Wat de gevolgen betreft voor de permanentie 's nachts en in het weekend, bestaat er nu al een dienstorder dat de bijzondere dienstregeling regelt voor de personeelsleden van het Agentschap voor Natuur en Bos. Wie

handhavingstaken uitvoert, kan aanspraak maken op een toelageregeling. Het bestaande dienstorder garandeert dus samen met de overgangsregeling dat er voldoende mankracht kan worden vrijgemaakt.

Momenteel wordt gewerkt aan een nieuw dienstorder dat uiteraard die permanentie moet blijven garanderen. Hoe die nieuwe dienstorder er precies zal uitzien, is voorwerp van de onderhandelingen tussen de vakorganisaties en het agentschap. Het lijkt me niet opportuun om daar al definitieve zaken over te melden, want de onderhandelingen lopen nog.

Naast deze dienstorder zijn er nog vele andere initiatieven genomen binnen het agentschap, om de situatie goed te sturen in de komende periode. Het zijn algemene initiatieven, waarvan ik er enkele vermeld: er werd heel recent een nieuwe beheersovereenkomst afgesloten met de Vlaamse Regering, er worden ondernemingsplannen opgemaakt, er wordt gecontroleerd op welke wijze de budgetten het meest doelmatig besteed kunnen worden en er werden samenwerkingsverbanden gesloten met andere entiteiten en organisaties. Het belangrijkste is dat op dit ogenblik een cultuurmeting, naar de bestaande en gewenste organisatiecultuur, wordt uitgevoerd, met een vervolgtraject waarbij in begeleiding en coaching is voorzien voor de leidinggevenden binnen het agentschap.

Ook wat communicatie betreft, heb ik een overzicht van alle communicatie-initiatieven. Samengevat komt het erop neer dat er een reeks initiatieven genomen zijn met betrekking tot de communicatie van de nieuwe structuren aan de personeelsleden en de vakbonden. In het afgelopen anderhalf jaar zijn er twaalf publicaties opgemaakt en aan alle personeelsleden bezorgd inzake het reilen en zeilen van de hervorming en de vormgeving van het Agentschap voor Natuur en Bos. Met deze publicaties werd de ontwikkeling van de nieuwe organisatie stap voor stap toegelicht. Het management van het agentschap zorgde ook voor bijeenkomsten waarop de veranderingen werden toegelicht en besproken met het personeel.

In de eerste jaarhelft van 2007 werden twee workshops georganiseerd per provinciale afdeling en op de centrale diensten in Brussel. Deze workshops droegen bij aan de ontwikkeling van de nieuwe organisatiestructuur en de toewijzing van processen aan de verschillende organisatieonderdelen. In de loop van 2007 vonden nog diverse infosessies en -vergaderingen plaats in de provinciale en centrale afdelingen van het agentschap, in het kader van de reorganisatie en de projecten gericht op de organisatieontwikkeling.

Er is ook een structureel initiatief, dat betrekking heeft op de handhaving, met name de oprichting van een cel Handhaving binnen elke provinciale afdeling en van een algemene, coördinerende cel Handhaving binnen de centrale diensten. In essentie komt het takenpakket

neer op een efficiënte en planmatige handhaving van de wetgeving waarvoor het agentschap bevoegd is. Het gaat dan om het Natuurdecreet, de wet op het natuurbehoud, het Jachtdecreet, de Jachtwet, het Bosdecreet, het Boswetboek, de Visserijwet, de vogelbeschermingsreggeving en alle bijbehorende uitvoeringsbesluiten.

Mijnheer Pieters, u vraagt of het beleid ten aanzien van de handhaving voldoende is. Ik ben daar voorzichtig in. Of het beleid ten aanzien van handhaving voldoende is, zullen de feiten uitwijzen. Ik sta in elk geval achter het theoretische organisatiemodel dat werd opgesteld.

Ik heb duidelijk geschetst dat we in een overgangssituatie zitten. Aan de hand van de cijfers heb ik dat meegegeven. Mevrouw Van der Borght, u zegt dat er nog een aantal vacatures niet zijn ingevuld. Dat klopt. Op basis van het organogram moeten nog een aantal zaken worden ingevuld. Maar de doelstellingen en het model die opgesteld werden, kunnen garant staan voor een verbeterde handhaving.

Vroeger besteedden alle bos- en natuurwachters in principe elk ongeveer 20 percent van hun tijd aan handhaving. Dat kwam in totaal neer op ongeveer 30 voltijdequivalenten, maar wel als neventaak. Zij deden dat immers naast en boven op de hoofdtaken beheer en beleid, waaraan minstens 80 percent van de tijd besteed werd.

Nu plant het agentschap dat er minstens 30 wachters voltijds bezig zullen zijn met het uitoefenen van de handhaving als hoofdtak. Als dat gehaald wordt, ontstaat er een belangrijk verschil met de voorgaande situatie, aangezien hiermee een antwoord geboden wordt op de vraag – die ook hier de voorbije jaren werd gesteld – naar meer en betere specialisatie inzake handhaving. Bovendien blijven de ruim 115 beheerwachters nog steeds bevoegd voor het toezicht in de eigen bos- en natuurgebieden met betrekking tot alle misbruiken, ook in het weekend.

Deze combinatie van een ruime groep van toezichthouders op de eigen bossen en reservaten, die preventief optreden, naast een gespecialiseerd team van handhavers die naast toezicht ook proactief en waar nodig repressief kunnen optreden, lijkt me een verbetering. Deze combinatie maakt dat handhaving wordt omgevormd van een ad-hocgebeuren tot een doelgericht en efficiënt instrument, uitgevoerd door gespecialiseerde, beter opgeleide en geleidelijk aan ook meer en meer ervaren mensen. Dat zou op termijn een aanzienlijke verbetering moeten opleveren.

Ik ben, net als u allen, zeer bezorgd over het opvolgen van de situatie op het terrein. Ik ben ervan overtuigd dat de verdere evaluatie ook in de commissie voor Leefmilieu zijn beslag zal krijgen.

De voorzitter: Ik stel voor om daar in juni op terug te komen, zodat we het structureel kunnen bespreken.

Minister Hilde Crevits: Er was nog een bijkomende vraag over de stroperij. Ik heb dat even laten nakijken. Het handhavingsprogramma 2008 werd vastgelegd. Daarin zijn heel specifieke acties opgenomen inzake stroperij, enerzijds in verband met roofvogelvergiftiging en anderzijds in verband met de jacht buiten de toegestane periode, september-oktober. Ik zal die heel specifieke programma's eens meedelen.

De heer John Vrancken: Mevrouw de minister, ik denk dat stropers zich niet zo direct bezighouden met het afschieten of het vergiften van roofvogels. We moeten een kat een kat noemen: daar zijn ook bepaalde jagers verantwoordelijk voor. Bij de stropers gaat het voornamelijk over de vleesjagers. Het is eigenlijk een maffia, die beheerbaar en consumeerbaar wild schiet om den brode. Daar gaat het over. Wat zult u daaraan doen?

Minister Hilde Crevits: Ik zal dat meenemen en ik stel voor dat we het handhavingsprogramma bezorgen. Over de everzwijnen is er in de loop van de komende weken een actievergadering gepland met alle actoren. Het probleem situeert zich voornamelijk in West-Vlaanderen en Limburg. We willen nagaan welke extra initiatieven genomen kunnen worden.

De heer John Vrancken: Mevrouw de minister, everzwijnen worden nu bejaagd en niet gestroopt.

Minister Hilde Crevits: Ze vormen een probleem, omdat ze moeilijk te vangen zijn. Als u specifiek over de stroperij nog een vraag wilt stellen, zal ik u het handhavingsprogramma bezorgen, zodat we daar grondig over kunnen discussiëren.

De voorzitter: De heer Pieters heeft het woord.

De heer Leo Pieters: Mevrouw de minister, ik dank u voor het uitvoerige antwoord. U zegt dat u bezorgd bent. Dat is terecht, want u hoort bezorgd te zijn.

Het is een theoretisch model. Het oogt en klinkt goed, maar als ik even naar de motivatie kijk, blijkt dat er al te weinig functionarissen waren. Er was dus al een tekort, maar dat werd opgevangen doordat de motivatie hoog was en geen verlof werd opgenomen.

De coördinatie zou verbeterd moeten worden, maar er was al een goede coördinatie. Het probleem zal zijn dat in de nieuwe situatie mensen zeer sterk gedemotiveerd geraken en hun openstaande dagen verlof zullen opnemen.

Meerdere sprekers hadden het over de lokale politie. Ik heb een aantal lokale mensen bevraagd en het blijkt totaal geen prioriteit te zijn voor hen. Er wordt totaal niet op gereageerd. Er zijn al te weinig mensen en bovendien zijn de stropers, wildcrossers en andere

probleemveroorzakers actief op uren waarop een normale mens niet werkzaam is: buiten de werkuren, in het weekend of 's nachts. En dan komt men nog aan een tekort. U stelt terecht dat een bepaald aantal uren wordt besteed aan handhaving, maar opnieuw gaat dat over een theoretisch model. Als u de mensen op het terrein daarover vragen stelt, zullen ze u wel van antwoord dienen. Ze zullen u laten weten dat ze aan handhaving doen als er zich iets voordoet en dat ze aan beheer doen als dat nodig is. Ze kunnen niet zeggen: "Nu ga ik eens twee uur aan handhaving doen." Zo werkt het niet. Uw theoretisch model klopt niet.

Ook aan de bezetting schort iets. U hebt zes mensen per provincie. We kunnen het rekensommetje maken. In het weekend zijn er 's nachts stropers. Een stroper houdt geen rekening met de uurregeling van een boswachter. Een boswachter werkt bijvoorbeeld tot 23 uur. Als een stroper om 22 uur begint met stropen, zal hij daarmee niet stoppen om 23 uur omdat de boswachter dan niet meer werkt. Er zou een opvolging moeten zijn.

Mevrouw de minister, uw antwoord was heel uitgebreid, maar we blijven met veel vragen zitten. Er schort echt iets aan de uitleg die u geeft. U geeft ons een erg theoretisch model. U zult contact moeten opnemen, niet met de leiding, maar met de mensen op het terrein. Zij zullen u vertellen hoe het hoort. U hebt het over het verbeteren van de coördinatie, over efficiëntie en specialisatie, waardoor de mensen hun taak beter zullen kunnen uitvoeren. Ik geloof dat niet. De boswachters, die generalisten waren, wisten heel goed waarmee ze bezig waren. We kunnen dit niet lichtzinnig opnemen. Het plaatje klopt gewoonweg niet. Ik ben benieuwd hoe u alles de komende maanden wilt rechtzetten, maar ik denk dat het niet zal lukken.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor het antwoord. We moeten inderdaad wat begrip tonen voor de huidige overgangsregeling. Er werd een nieuw kader gecreëerd en de volledige individuele invulling ervan zal nog wel wat tijd vergen.

Mijn ongerustheid is helemaal niet verdwenen, ze werd integendeel bevestigd. De administratieve taken zullen beter uitgevoerd worden. Dat geloof ik. De organisatie ervan zal beter zijn. Ook zullen de domeingoederen beter beheerd worden. Dat is vanzelfsprekend. Het grote zwakke punt is dat er voor de handhaving over het gehele grondgebied van Vlaanderen een enorme capaciteitsvermindering zal komen.

Ik geef u één reactie mee: "Niet alleen wordt de toekomst voor de stropers rooskleuriger, de natuur zal er sowieso op achteruit gaan. Vroeger was een boswachter fier op zijn boswachterij. Hij had goede plaatselijke contacten, hij wist bijna alle wegeltjes, houtkanten, bos-

jes en bomen liggen of staan. Hij kende volledig het wildbestand. Hij stelde dan ook regelmatig veranderingen vast waarvan hij wist of er een vergunning voor afgeleverd was en waarvoor desnoods een pv werd opgesteld. Door mondelinge waarschuwingen of louter zijn aanwezigheid loste hij dagelijks allerlei zaken op."

Mevrouw de minister, u moet iets aan het probleem doen via nieuwe aanwervingen of door de beheerwachters toch een opdracht te geven over het gehele grondgebied. We kunnen niet wachten tot juni. We moeten op kortere termijn weten wat de situatie is. Zij zijn de ogen van het Vlaamse milieu- en natuurbeleid op het Vlaamse terrein. Mijnheer Vrancken, de jagers hebben een andere doelstelling. Er zijn zoveel andere dingen zoals sluikstorten en kappingen.

De natuurwachters hadden geen wapen, de boswachters wel. Bij het samenvoegen van die twee groepen heeft men beslist om enkele wachters nog een wapen te laten dragen.

Ik keer terug naar het voorbeeld van de loslopende honden. Wie zal er nog een opmerking durven maken tegen de eigenaar van die honden? In de krant van eergisteren las ik dat voor de correctionele rechtbank van Turnhout twee mannen moeten verschijnen die verdacht worden van bedreiging: "Het duo was vorig jaar met quads aan het rijden langs het kanaal in Ravels, op een plaats waar dat niet is toegestaan. Wanneer boswachters hen duidelijk wilden maken dat ze daar niet mochten rijden, hebben de beklaagden geprobeerd om hen omver te rijden." De quads vormen een nieuwe problematiek. Wie zal ertegen optreden? Nu is er sprake van het wegtrekken van politionele bevoegdheid.

Mevrouw de minister, u hebt een heel uitvoerige toelichting gegeven over het beheer. Weet u hoeveel staatsbossen Vlaanderen bezit? Ze beslaan nog geen 5 percent van de oppervlakte. U concentreert bijna al uw mankracht, 117 mensen, op 5 percent van het grondgebied terwijl ze vroeger een volledige en algemene bevoegdheid hadden. Wapendracht en dit punt vormen de kern van het probleem.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mijnheer de voorzitter, ik zal op uw voorstel ingaan en eerst het handhavingsprogramma eens heel goed doornemen.

Ik heb nog een kleine opmerking. Het klopt dat stropers niet alleen werken buiten de toegestane periode, maar vooral binnen die periode. Ze doen dat uit commercieel oogpunt, omdat ze hun vangst willen verkopen. En meestal verkopen ze aan malafide restauranthouders. Deze situatie is heel gevaarlijk aan het worden.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mevrouw de minister, ik heb nog een informatieve vraag over de beheerwachter eigen domeinen. Horen de gemeentebossen daar niet meer bij? In mijn gemeente is er ontzettend veel bos, maar al dat bos is gemeentebos. Zijn al die bossen in de toekomst voor de handhaving alleen afhankelijk van de exclusieve handhavingswachter? Als dat zo is, weet ik niet hoe u alles in de toekomst zult realiseren. De huidige handhaving zal gewoonweg ondergraven worden.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik onthoud als positief punt dat beheerwachters de politionele bevoegdheid behouden. Net als de twee voorgaande collega's wil ik nu al een pleidooi houden voor een uitbreiding van hun bevoegdheid tot buiten de terreinen van het gewest. Dat lijkt me een eerste minimale stap. Daarvoor moeten we zelfs geen evaluatie afwachten. Die uitbreiding van de bevoegdheid kan misschien al een hiaat opvullen.

Hoelang zult u de overgangssituatie gedogen? Wanneer is het volgens u gedaan en zult u bekijken of het contingent van 25 handhavingswachters ingevuld is? Als u op dat moment het contingent niet hebt bereikt, zult u dan bijkomend aanwerven of zult u mensen dan verplichten om te verschuiven als blijkt dat de stimuli niet voldoende hebben gewerkt?

U zegt dat door de celvorming de handhavingscapaciteit toeneemt. U sprak in het verleden over 20 percent handhavingscapaciteit en 30 voltijdequivalenten. Nu spreekt u over 25 plus 5. Kwantitatief zie ik geen verschil. Misschien is er wel een verschil in specialisatiegraad, maar op dat vlak ligt er vaak een kloof tussen de theorie en de praktijk.

De heer Patrick Lachaert: Mevrouw de minister, ik heb nog een kleine aanvulling. Ik heb uit uw uitleg begrepen dat de mensen hebben gekozen, maar dat ze niet voor de handhaving hebben gekozen. De reden daarvoor is waarschijnlijk dat handhaving de minst leuke activiteit van de drie is. Daar is immers een confrontatie met het publiek mogelijk. Mensen kunnen op hun donder krijgen. Bij het beleid is dat wellicht niet het geval. Daar loopt men alleen het risico zijn balpen op de grond te laten vallen.

Door het statuut dat ze hebben en de initiatieven van de vakbonden, hebben die mensen dus mogen kiezen. In het slechtste geval houden we geen enkele handhaver over en zijn het allemaal beleidsmensen met balpenen. De centrale vraag is dan hoe we dat snel kunnen oplossen. Er is een bepaalde personeelsgroep waarin er een verschuiving moet gebeuren van de ene dienst naar de andere om dit goed te laten werken. Het lijkt me dat daar middelen voor voorhanden zijn. Als het gaat over een baan die gevaarlijker is dan een kantoorbaan, kan daar misschien een andere financiële evaluatie aan worden gegeven.

De heer Leo Pieters: Het is heel duidelijk waarom mensen niet voor handhaving kiezen. Dat is zeer nauwgezet omschreven. Het gaat over de tijdsbesteding. Wanneer moet er worden gehandhaafd? Dat is 's nachts en in het weekend. Het kan niet dat die handhavers alleen dan op pad zijn. Dat beantwoordt niet aan datgene waar die mensen voor staan.

Mevrouw de minister, ik wil u waarschuwen. Stel dat er een rechtszaak komt, of er worden besprekingen gevoerd op gemeentelijk vlak over een probleem, dan moeten er drie mensen rond de tafel worden gebracht. De heer Sannen heeft daar eigenlijk gelijk in. Die mensen worden onttrokken aan hun eigenlijke taak. Dat zijn extra uren, waardoor dat theoretische model weer niet klopt.

Wat is er, ten slotte, waar van de berichten dat de agent-schappen geen informatie meer mogen verstrekken?

Minister Hilde Crevits: Misschien heb ik een paar dingen niet duidelijk gesteld. De beheerwachters zijn bevoegd in de openbare bossen, waarvan de gemeentebossen deel uitmaken. Het is niet onbelangrijk dat te weten. Het gaat dus niet alleen over de eigendommen van het Vlaamse Gewest. Het gaat ook over de openbare bossen.

Dan is er de overgangssituatie. Het is nu al zo dat in deze overgangsperiode een aantal beheerwachters uitgebreidere taken hebben. Ze mogen dus buiten de openbare domeinen gaan. Ik neem akte van de suggestie dat we moeten teruggaan naar de vroegere situatie, toen ze dat alles deden. Dat neem ik mee in overweging bij de evaluatie. Het lijkt me wat vroeg om dat te stellen. Tijdelijk is dit echter opgelost op de net geschetste wijze.

Mijnheer Daems, de operatie om mensen te motiveren om over te stappen naar een bepaalde sector is nu gaande. In de zomer zullen we knopen moeten doorhakken. We moeten niet wachten tot dan om een examen uit te schrijven. Die opdracht is ook gegeven. Dat moet onmiddellijk gebeuren. We moeten echter wel tot de zomer de tijd nemen om dit te evalueren en te bekijken hoeveel mensen in welke functies kunnen worden ingeschakeld.

U weet dat er een deontologische code bestaat over wat wel en niet kan worden meegedeeld door het agentschap. Nogmaals, ik heb geen brief gestuurd. Ik heb hier ook geen brief gezien. Het gaat over een verzelfstandigd agentschap. Als er overtredingen zijn gebeurd, dan is het de taak van de leiding van dat agentschap om een brief te schrijven of daarin sturend op te treden. Ik houd rekening met uw bezorgdheid. Ik zal bekijken wat er daar precies zou kunnen zijn gebeurd.

Er werd gewaagd van tuchtdossiers die zouden zijn geopend. Die tuchtdossiers worden al evenmin aan mij

meegedeeld. Dat is een intern proces binnen een verzelfstandigd agentschap. Ofwel verzelfstandigt men agentschappen, ofwel doet men dat niet. Het is ook het agentschap dat de taak heeft gekregen de nieuwe organisatiestructuur uit te tekenen en dat nu ook verantwoordelijk is voor de toepassing op het terrein. Als er echter foutieve mededelingen zijn verstrekt – er is al sprake geweest van een gelijkaardig geval in een andere commissie – zal ik die brief opvragen. Ik zal bekijken wat de inhoud ervan is. Die brieven moeten echter niet op voorhand ter goedkeuring worden voorgelegd.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mevrouw de minister, toevallig lag ik in 2000 mee aan de basis van het opstarten van dat beter bestuurlijk beleid. Het is nooit de bedoeling geweest dat we door het oprichten van verzelfstandigde agentschappen de controletaak van het parlement zouden reduceren. Integendeel, de agentschappen zouden veel beter moeten aansluiten en de sturing door de minister zou veel sterker moeten zijn. U mag de verzelfstandiging niet gebruiken om geen antwoord te geven. Ik heb er alle begrip voor dat u dat vandaag niet kunt geven, maar u blijft politiek verantwoordelijk voor de werking van de agentschappen, die u zeer sterk kunt aansturen via beheersovereenkomsten.

Minister Hilde Crevits: In de beheersovereenkomst staat zeer duidelijk wie welke taak heeft. Met alle respect, daar staat niet in dat iedere leidinggevend ambtenaar elke brief ter goedkeuring aan de minister moet voorleggen.

De heer Johan Sauwens: Wij mogen u daarover onderwerpen.

Minister Hilde Crevits: Uiteraard, maar het staat me vrij te antwoorden dat ik dat zal onderzoeken. Dat lijkt me de correcte gang van zaken.

De heer Johan Sauwens: Ik heb het recht als parlements lid om dat te doen. Alle partijen hebben terecht een aantal bekommernissen geuit. Mensen hebben een aantal dingen bevestigd, toen ze daarover werden ondervraagd door de media. Ik zou niet graag hebben dat er dan tuchtdossiers worden opgestart. Dat is niet het Vlaanderen waarvoor we hebben gewerkt.

Ik ben blij dat u dit zult evalueren. Ik heb zelfs het gevoel dat er al wat wordt bijgestuurd. De uitbreiding tot de openbare bossen is een heel belangrijke uitbreiding. Er zijn immers veel meer bossen in het bezit van de gemeenten dan dat van het Vlaamse Gewest, in de ene of andere vorm. De volgende stap is dan de uitbreiding tot de gebieden die worden beheerd door de natuurverenigingen. Ook daar zou een politionele aanwezigheid zeer goed zijn.

De voorzitter: Mevrouw de minister, in aansluiting bij dit ruime debat zou u misschien een mededeling kunnen doen over de tuchtsituatie. Dan kan iedereen daarmee doen wat hij wil.

Minister Hilde Crevits: Natuurlijk. Ik stel voor dat ik onderzoek wat er nu precies is verzonden, en of er ter zake problemen zijn. Ik heb niet gezegd dat ik dat niet zou doen. Alleen ben ik daar vandaag niet van op de hoogte.

Ik zal ook bekijken of er op het terrein communicatiefouten zijn gebeurd. Tuchtdossiers worden opgestart. Ik kan vandaag niet zeggen wat de oorzaken ervan zijn. Het enige dat ik nu kan aankondigen, is dat ik zal bekijken wat er daar al dan niet fout zou zijn gelopen. Ik ben er totaal van overtuigd dat het parlement ook dit nauwgezet zal blijven volgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over kwik in spaarlampen en de gevolgen hiervan voor inzameling en recyclage

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, in de pers zijn berichten verschenen over de aanwezigheid van kwik in spaarlampen. Mevrouw de minister, u hebt daar kordaat op gereageerd met een persbericht, op 11 januari. Daarin stelt u nog eens duidelijk dat het effect qua energiebesparing en vermindering van de CO₂-uitstoot veel groter is dan die aanwezigheid van kwik. Ik zal daar dan ook niet verder op ingaan. Mijn vraag betreft vooral de recyclage van die spaarlampen en de vraag of de consument voldoende weet dat er kwik aanwezig is in die lampen, zodat die niet gewoon in de prullenmand terecht komen. Ze moeten worden ingezameld als klein gevaarlijk afval. Als we een spaarlamp aankopen, betalen we daar ook allemaal een Recupelbijdrage voor.

Mevrouw de minister, is de consument er voldoende van op de hoogte dat de spaarlampen selectief moeten worden ingezameld bij het klein gevaarlijk afval, en eventueel ook kunnen worden teruggebracht naar de winkel of het containerpark? Dringt een extra informatiecampagne zich op, om de consument voldoende in te lichten over de aanwezigheid van kwik in spaarlampen, maar ook over het feit dat het effect op het milieu door het gebruik ervan daartegen opweegt? Hoeveel kwik is er gemiddeld aanwezig in een spaarlamp? Hoeveel spaarlampen wor-

den jaarlijks selectief ingezameld? Op welke manier worden spaarlampen gerecycleerd en verwerkt?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Niet alleen het kwik is gevaarlijk in die lampen, maar ook de elektromagnetische straling. Vooral leeslampen, waarbij de mens dichtbij vertoeft, kunnen gevaarlijk zijn, vooral bij het opstarten ervan. Daar moet men rekening mee houden. Dat betekent niet dat ik tegen energiebesparing ben. Integendeel, spaarlampen hebben hun nut en moeten worden gebruikt.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, ik heb in oktober naar aanleiding van een Frans onderzoek al een vraag gesteld over elektromagnetische stralen bij spaarlampen. Mevrouw de minister, u antwoordde dat hierover nog geen onderzoek gebeurd is in Vlaanderen. U suggereerde dat de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) in de komende weken een kleinschalig onderzoek zou kunnen uitvoeren om de beweringen na te trekken. Is er al een onderzoek gebeurd door de VITO?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Sinds 1991 zijn tl- en gasontladingslampen, inclusief spaarlampen, ingedeeld als klein gevaarlijk afval (kga). De sensibilisatie en informatieverstrekking over de kga-inzameling gebeurt via de lokale besturen en/of hun intergemeentelijk samenwerkingsverband. Hierbij wordt aandacht besteed aan de correcte inzamelwijze, namelijk via containerpark of via inzameling per wijk of straat, met de nodige zorg voor de veiligheid van de consument. In het kader van de aanvaardingsplicht afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) kunnen lampen sinds 2005 ook afgegeven worden aan de eindverkopers van de lampen.

Op Vlaams niveau is er geen sensibiliseringscampagne gepland over de selectieve inzameling van kga in het algemeen of specifiek over spaarlampen. Uit de sorteeranalyses van het huisvuil blijkt immers dat bijzonder weinig spaarlampen met het huisvuil worden meegegeven. De meeste burgers kennen de sorteerbodschap voldoende. Toch blijven de lokale besturen continu aandacht besteden aan de sorteerbodschap voor alle huishoudelijke afvalstoffen via afvalkalenders, publicaties, folders, websites, infomomenten enzovoort. Wat betreft spaarlampen ontvangen de lokale besturen een budget van Recupel om deze communicatie in het kader van de aanvaardingsplicht te financieren.

De hoeveelheid kwik in een spaarlamp varieert volgens de grootte en het merk van de lamp. Een spaarlamp bevat 2 tot maximaal 5 milligram kwik per lamp.

In 2006 werd 960 ton tl- en gasontladingslampen, waarbij de spaarlampen horen, ingezameld via Recupel in Vlaanderen. Hiervan werd 411 ton als kga door of in opdracht van de gemeenten ingezameld. De via Recupel ingezamelde hoeveelheid steeg in 2007 tot 989 ton in het Vlaamse Gewest.

Dit komt overeen met 6,6 miljoen lampen. Detailgegevens van de gemeentelijke kga-inzameling in 2007 zijn op dit ogenblik nog niet beschikbaar. Het aandeel van de spaarlampen in deze afvalstroom bedraagt ongeveer 0,89 gewichtspersent. Dat leidt tot de conclusie dat er jaarlijks op dit ogenblik 8 tot 9 ton spaarlampen als afval ingezameld wordt.

Alle selectief ingezamelde gasontladingslampen worden afgevoerd voor recyclage. Spaarlampen en andere niet rechte tl-lampen worden verwerkt in een breek-zeefinstallatie. De lampen worden verbrijzeld, waarna de ijzerfractie wordt afgescheiden met een trommel-magneet. De overige bestanddelen, metaal, glas en kwikhoudend fluorescentiepoeder, worden gescheiden in een zeef. De metaal- en glasfractie worden na controle nabehandeld in een nazuiveringskamer om ze volledig kwikvrij te maken.

Zowel de metaalfractie als de glasfractie worden vervolgens gerecycleerd. Uit het kwikhoudend fluorescentiepoeder wordt via destillatie het metallisch kwik teruggewonnen voor hergebruik. De restfractie, zonder kwik, wordt afgevoerd naar een stortplaats voor gevaarlijk afval.

Op de vraag over het onderzoek van de VITO kan ik u geen antwoord geven. Ik zal dat nakijken.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mevrouw de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik concludeer daaruit dat het voldoende bekend is dat spaarlampen selectief moeten worden ingezameld via het kga. Er zullen ook meer spaarlampen in jeugdlokalen, scholen en dergelijke worden gebruikt. Daar is de kans groter dat er een lamp valt of breekt. Misschien moeten we die mensen meer attent maken op de manier waarop die lampen veilig moeten worden verwijderd als er zich iets voordoet.

De elektromagnetische stralen komen niet alleen bij spaarlampen voor, maar bij vele andere toestellen, wat heel prominent zorgt voor een aantal verstoringen. We hebben volgende week een hoorzitting over de gsm-masten. Ik denk dat we deze discussie daar moeten voeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.